

Μαθήματα πίστης και ευλάβειας από τους ξένους: Δύο διδακτικές ιστορίες από το Άγιο Όρος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ένα προσκύνημα στο Περιβόλι της Παναγίας είναι πάντα ωφέλιμο για τον άνθρωπο, από κάθε άποψη: Εκτός από την αναθεώρηση των σκέψεων και πεποιθήσεών του για τα κοσμικά πράγματα και την ορθή ιεράρχηση των αξιών της ζωής, συχνά γίνεται δέκτης παραδειγμάτων άλλων ανθρώπων που βρίσκονται εκεί, μοναχών αλλά και κοσμικών.

Σε δύο από αυτά, θα αναφερθώ στο παρόν άρθρο. Αφορούν δύο τυχαίες συναντήσεις με ξένους προσκυνητές, που θα πρέπει να παραδειγματίσουν και να προβληματίσουν εμάς τους Έλληνες, που παρότι Ορθόδοξοι και με το Άγιον Όρος δίπλα μας, δυστυχώς χαρακτηριζόμαστε από ασέβεια, χλιαρότητα και συχνά ανευλάβεια σε αυτό.

ΠΡΩΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ - 23/10/2013

Επιστροφή από την Μονή Βατοπαιδίου στις Καρυές. Στο μικρό λεωφορείο που μας μεταφέρει, είμαστε γύρω στα 20 άτομα. Ξαφνικά, ακούμε δυνατές ψαλμωδίες από την «γαλαρία»: Παρατηρούμε με έκπληξη 7 - 8 Ρώσους, να ψέλνουν όλοι μαζί, συγχρονισμένα, ύμνους της Ορθοδοξίας! Δεν καταλαβαίνουμε φυσικά τίποτα, αλλά ξεχωρίζω μερικές λέξεις που γνωρίζω στα ρωσικά, όπως «Υπεραγία Θεοτόκος». Κρατούν στα χέρια τους βιβλιαράκια απ' όπου διαβάζουν τους ύμνους. Άρα, πιθανόν να κάνουν Παράκληση στην Παναγία...καθ' οδόν!

Η συγκίνησή μας είναι μεγάλη. Παρατηρούμε με ανάμεικτα συναισθήματα αυτούς τους ανθρώπους, να ψέλνουν ευλαβικά σε όλη τη διάρκεια της (απότομης σε χωματόδρομο) διαδρομής. Θά' λεγε κανείς, πως δεν είναι η πρώτη φορά που το κάνουν!

Αισθανόμαστε χαρά, διότι έχουμε ανάμεσά μας ευλαβείς, ευλαβεστάτους Ορθοδόξους Χριστιανούς. Αλλά και λύπη, διότι αναπόφευκτα κάνουμε τις συγκρίσεις μ' εμάς, τους Έλληνες Ορθοδόξους: Αλήθεια, πότε ήταν η τελευταία φορά που ψάλαμε κάτι, έτσι αυθόρμητα; Πότε διατρανώσαμε την Πίστη μας, μη φοβούμενοι τις (συνήθως χλευαστικές) αντιδράσεις των υπολοίπων; Πότε ευχαριστήσαμε τον Χριστό και την Παναγία για τις ευεργεσίες τους, αδιαφορώντας για την άθρη «κοινωνία» και τις υλιστικές νοοτροπίες της;

Οι ψαλμωδίες των Ρώσων προσκυνητών μας συνοδεύουν στο ταξίδι μας μέχρι την Δάφνη. Και δίνουν ένα καλό μάθημα σε όλους μας!

ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ - 24/10/2013

Αναμένουμε το πλοίο που θα μας μεταφέρει από την παραλιακή Μονή Ξενοφώντος στην Ουρανούπουλη. Ένα ακόμα προσκύνημα στο Άγιον Όρος οδεύει προς το τέλος του και τα συναισθήματα χαρμολύπης είναι έντονα.

Κάποια στιγμή, ακούμε δυνατές φωνές σε ξένη γλώσσα. Μια παρέα 6 ατόμων μας πλησιάζει στο μικρό μπαλκονάκι, που αγναντεύει το βαθύ γαλάζιο του Αιγαίου, σε μια ακόμα ηλιόλουστη οκτωβριάτικη μέρα.

Καταλαβαίνουμε ότι είναι Γερμανοί, όλοι ανήκοντες στην τρίτη ηλικία. Ανάμεσά τους όμως, βρίσκεται κι ένας Έλληνας που, όπως μας λέει, εκτελεί χρέη ξεναγού σε αυτό το γκρουπ αλλοδαπών, γνωρίζοντας τη γερμανική γλώσσα λόγω της παραμονής του για πολλά χρόνια στη συγκεκριμένη χώρα.

Όπως είναι φυσικό, τον ρωτάμε για τους φίλους του. Είναι όλοι από 70 μέχρι και

83 ετών, όπως μας λέει. Πιστοί Καθολικοί, που είχαν όνειρο ζωής να επισκεφθούν τον Άθω. Μάλιστα, ένας εξ αυτών είχε ξανάρθει εδώ, πριν από 40 χρόνια!

Κάνουμε μια συζήτηση με τους Γερμανούς σχετικά με τις εντυπώσεις τους για το Άγιον Όρος. Από τις απαντήσεις τους, καταλαβαίνω πως δεν πρόκειται για απλούς τουρίστες. Άλλωστε, ποιος ξεκινάει σε αυτή την ηλικία από χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά για να έρθει σ' ένα μέρος...μη τουριστικό, με συνεχείς Ακολουθίες και λιτή, ασκητική ζωή;

Οι ηλικιωμένοι Γερμανοί, αν και Καθολικοί, γνωρίζουν αρκετά από τα δόγματα της Ορθοδοξίας. Φαίνονται εντυπωσιασμένοι από την λατρευτική της ζωή, όσοι μπόρεσαν να δουν μέχρι τον Πρόναο όπου τους επιτρέπεται η είσοδος. Μιλούν με θερμά λόγια για τους μοναχούς, τα Μοναστήρια και τις εμπειρίες τους εδώ.

Χωρίς να το καταλάβουμε, μιλάμε για αρκετή ώρα. Η συνεννόηση είναι λίγο δύσκολη, παρά τον...διερμηνέα που διαθέτουμε. Η χαρά στα πρόσωπα αυτών των σεβάσμιων κυρίων όμως, αντισταθμίζει τις όποιες δυσκολίες μετάφρασης.

Την ώρα που αναχωρούν, για να πάνε περπατώντας στην κοντινή Μονή Δοχειαρίου, ζητούν να βγάλουμε μια φωτογραφία. Είναι η καλύτερη ανάμνηση, μαζί με τις ανταλλαγές απόψεων που είχαμε, από θρησκευτικά θέματα μέχρι την σύγχρονη επικαιρότητα:

Τους αποχαιρετούμε με μια ερώτηση: «Θα ξανάρθετε;»

«Του χρόνου, με τη βοήθεια του Θεού!», απαντούν.

Σας περιμένουμε...!

Του Δημήτρη Σωτηρόπουλου

Πηγή: hellas-orthodoxy.blogspot.gr